

Szabó István

KÉT PART KÖZÖTT

A folyóparton ülünk, és a tengerről mesélsz.
 Hogy milyen egy nyaralás, hogy a tenger
 lassú, és sehol sem látszik a túlsópart. Mindent
 elhiszek neked, én még nem láttam a tengert,
 és elképzelni is alig tudom. A kezembe adsz
 egy kagylót, amit a tengerparton találtál, azt
 mondd, benne a tenger, hallgassam meg.
 Aztán azt mondd, ússzuk át ezt a folyót,
 most a sodrás nem olyan erős, hogy a víz
 itt a legszelídebb. Férfiúszásban vagyok a
 leggyengébb, de abban úszom, mert te is
 abban úszol. Ha most megfulladnék, és
 valaki megtalálna, leellenőrizné, hogy élek-e
 még. Rám hajtana a fejét, és hallaná bennem
 a folyót, mint én a tengert abban a kagylóban.
 Amikor kiértünk a partra, akkor jutott eszembe,
 hogy ez a folyó valahol egy tengerbe torkollik.

Híd, 2016/9.

Izsó Zita

A MÁSODIK HALÁL

A fa már öreg,
 egy ideje már nem nő tovább.
 A törzsét két kézzel át lehet érni, mint egy fiatal lány derekát.

Minden évben a születésnapján letört egy kicsit vastagabb ágat,
 és faragott belőle egy arcot,
 ami pont úgy nézett ki, mint ő.
 Később tudtuk meg, az ikertestvére az.
 Azt mondta, állandóan azzal játszottak, hogy felcserélték a nevüket,
 még a szüleik sem tudták megkülönböztetni őket,
 ő pedig soha nem figyelmeztette őket a tévedésre.
 Egy darabig kevésbé fájt attól,
 hogy a saját nevét látja a síron, és nem az övét.

Néhány évvel ezelőtt kivágattuk a fát.
 Egy ideje nagyon leárnyékolta a szobát.

Azóta is pontosan meg tudom mondani, hol állt.
 A két gyerek ott van az ágai között,
 a sarkon pedig befordulnak a katonák,
 a fiúk dobálni kezdik őket a gyümölcsökkel,
 a katonák nem céloznak rájuk, csak meg akarják őket ijeszteni.
 Egyikük a földre zuhan.
 Ruháját a sok összetaposott gyümölcs
 szívójékánál egészen pirosra színezi.

Vigília, 2016/10.